

UZASADNIENIE

W. G. została oskarżona o to, że:

w dniu 11 marca 2016 roku w R. dokonała uszkodzenia ciała J. R. ten sposób, że kilkakrotnie uderzyła pokrzywdzoną w twarz, w głowę, w górną część ciała, oraz szarpała pokrzywdzoną i ciągnęła za włosy, w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń w postaci: zasinienia powieki górnej oka prawego, otarcia naskórka powieki górnej oka prawego, dwóch liniowych równoległych otarć naskórka w okolicy policzka prawego, otarcia naskórka powieki lewej górnej, trzech liniowych otarć naskórka na bocznej prawej powierzchni szyi, obrzęku żuchwy po stronie lewej, bolesności w odcinku piersiowo-lędźwiowo-krzyżowym kręgosłupa, licznych otarć naskórka na grzbiecie ręki prawej,

tj. o przestępstwo art. 157 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Radomsku II Wydział Karny wyrokiem z dnia 23 marca 2017 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 355/16:

- na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec W. G. na okres próby 2 lat;
- na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązał W. G. do zapłaty kwoty 1000 złotych na rzecz J. R. tytułem nawiazki;
- zasądził od W. G. na rzecz J. R. kwotę 1920 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. P. kwotę 728,16 złotych tytułem obowiązkowej nieopłaconej obrony z urzędu;
- pobrał od W. G. kwotę 60 złotych tytułem opłaty i obciążył ją wydatkami w kwocie 130 złotych.

Apelację od wydanego wyroku wniosła w ustawowym terminie obrońca oskarżonej W. G..

Obrońca oskarżonej na podstawie art. 444 kpk zaskarżyła powyższy wyrok w zakresie punktów 2 i 3, a w szczególności:

- na podstawie art. 67§3 kpk w zw. z art. 46§2 kk zaskarżyła w wydanym wyroku zasądzenie nawiazki na rzecz pokrzywdzonej w sytuacji, gdy zdaniem skarżącej w wyroku warunkowo umarzającym postępowanie nawiazka może zostać orzeczona jedynie w przypadkach określonych w art. 47 kk i podniosła, że orzeczona na rzecz pokrzywdzonej nawiazka w zaskarżonym wyroku stanowiła w rzeczywistości zadośćuczynienie za doznaną krzywdę;
- w wypadku nie uwzględnienia powyższego poglądu apelująca wniosła o uznanie, że nawiazka orzeczona w wysokości 1000 złotych na rzecz pokrzywdzonej jest wygórowana i rażąco nieusprawiedliwiona okolicznościami czynu.

Obrońca oskarżonej także zaskarżyła rozstrzygnięcie o wysokości zasądzonych kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 1920 złotych na rzecz pokrzywdzonej poprzez uznanie, że oskarżona składając wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu została zwolniona z kosztów sądowych w niniejszej sprawie w całości.

W konkluzji obrońca oskarżonej wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 2 wyroku w przedmiocie orzeczenia nawiazki, a ewentualnie, w przypadku uwzględnienia jedynie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej nawiazki, o zmianę wyroku poprzez orzeczenie nawiazki w kwocie 200 złotych.

Ponadto apelująca wniosła o uznanie, że oskarżona została zwolniona w całości z kosztów sądowych w niniejszej sprawie i zwolnienie jej z obowiązku uiszczenia zwrotu kosztów sądowych obrony z wyboru poprzez uchylenie w całości punktu 3 wyroku.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonej W. G. nie jest zasadna. Na wstępie podnieść należy, że apelująca radca prawny M. P. występowała w tej sprawie jako obrońca z urzędu oskarżonej W. G., a nie jako jej pełnomocnik, jak wynika z treści jej apelacji. Wbrew zarzutom apelacyjnym obrońcy oskarżonej Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 67§3 kk poprzez zasądzenie od oskarżonej W. G. na rzecz pokrzywdzonej J. R. nawiązki kwocie 1000 złotych. Zdaniem Sądu Okręgowego z treści przepisu art. 67§3 kk nie wynika, aby w wyroku warunkowo umarzającym postępowanie karne Sąd zamiast obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie mógł orzec nawiązki na rzecz pokrzywdzonego. Faktem jest, iż przepis ten w przeciwieństwie do art. 46§2 kk nie stanowi wprost, że chodzi o zasądzenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, co może wskazywać, że nawiązka orzekana w trybie art. 67§3 kk wymierzona w miejsce obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia może być orzekana na rzecz beneficjentów określonych w art. 47 kk (tak: J. Lachowski, w: Królikowski, Zabłocki, Kodeks karny, t.2, 2015, s. 352-354). Jednak zdaniem Sądu II instancji skoro wydając wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne Sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę, to co do zasady powinna być ona orzeczona na rzecz pokrzywdzonego, gdyż jest orzekana zamiast obowiązków, które byłyby orzeczone na rzecz pokrzywdzonego. Skoro jednak ustawodawca wyraźnie nie wskazał, iż nawiązka ma być orzeczona na podstawie art. 67§3 kk na rzecz pokrzywdzonego, to może być ona również orzeczona na rzecz beneficjentów wymienionych w art. 47 kk. W przedmiotowej sprawie wbrew zarzutom apelacyjnym obrońcy oskarżonej orzeczona od W. G. na rzecz pokrzywdzonej J. R. nawiązka w kwocie 1000 złotych nie jest rażąco wygórowana zważywszy, że oskarżona działaniem swoim spowodowała liczne obrażenia ciała u pokrzywdzonej szczegółowo opisane w protokole sądowo- lekarskim sporządzonym przez powołanego do wydania opinii biegłego lek. med. J. G..

Nie jest także trafny zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonej dotyczący nieprawidłowego zasądzenia od W. G. na rzecz J. R., która występowała w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego. Wbrew twierdzeniom apelującej oskarżona nie została całkowicie zwolniona przez Sąd I instancji od ponoszenia kosztów sądowych w tej sprawie. W. G. miała jedynie na jej pisemny wniosek wyznaczonego obrońcę z urzędu z uwagi na jej trudną sytuację materialną, co nie oznacza, że była automatycznie zwolniona od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, jak wynika z treści apelacji jej obrońcy. Ponadto zgodnie z art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk w wypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza od oskarżonego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Bezsporne jest zatem, że uzasadnione wydatki poniesione przez oskarżyciela posiłkowego obejmują koszty związane z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika (art. 616§1pkt 2 kpk). Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, że zwolnienie oskarżonego przez Sąd od ponoszenia kosztów sądowych nie uwalnia go jednocześnie od konieczności wyrównania oskarżycielowi posiłkowemu poniesionych przez niego uzasadnionych wydatków w sprawie (post. SA w K. z 30.09.2009 r., II AKz 646/09, OSA w K. 2009, Nr 4, poz.36). Z akt sprawy wynika, że J. R. w dniu 15 marca 2016 roku ustanowiła w tej sprawie pełnomocników w osobach adwokata M. S. i radcy prawnego A. P. (vide k-2). Tak więc pełnomocnik działał w jej imieniu w postępowaniu przygotowawczym, a także adw. M. S. występował przed Sądem I instancji jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego po złożeniu w dniu 04 października 2016 roku oświadczenia w trybie art. 54§1 kpk o występowaniu w sprawie przez pokrzywdzoną w charakterze strony postępowania (oskarżyciela posiłkowego vide k-75). Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. R. był obecny podczas rozpraw przed Sądem I instancji w dniach 04 października 2016 roku, 20 grudnia 2016 roku, 28 lutego 2017 roku i 23 marca 2017 roku. Był także termin rozprawy w dniu 18 stycznia 2017 roku, na którym pełnomocnik J. R. nie był obecny. Z akt sprawy wynika, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie przedstawił dokumentu potwierdzającego wysokość poniesionych kosztów przez J. R. z tytułu zastępstwa prawnego, a zatem wysokość tych kosztów Sąd I instancji ustalił na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r., poz.1800). Zasądzona od oskarżonej przez Sąd I instancji kwota 1920 złotych zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. R. mieści się w stawkach wynikających z §11 ust.1 pkt 1, ust 2 pkt 3 i ust 7 w zw. z §16 i §17 pkt 1 ww. rozporządzenia. Apelacja obrońcy oskarżonej

dotycząca prawidłowości zasądzenia zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego pokrzywdzonej zatem nie jest zasadna. Podnieść także należy, że Sąd I instancji zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa jedynie kwotę 130 złotych z tytułu zwrotu wydatków, faktycznie zwolnił ją w pozostałej części od ponoszenia pozostałych wydatków w tej sprawie, co wynika z treści uzasadnienia do wydanego wyroku. Tak więc Sąd I instancji nie obciążył oskarżonej wydatkami związanymi z występowaniem w sprawie wyznaczonego jej obrońcy z urzędu. Sąd II instancji sygnalizuje ten fakt, gdyż obrońca oskarżonej w wniesionej apelacji nieprecyzyjnie wniosła „o uznanie, że oskarżona została zwolniona w całości z kosztów sądowych w niniejszej sprawie i zwolnienie jej z obowiązku uiszczenia zwrotu kosztów sądowych obrony z wyboru poprzez uchylenie w całości punktu 3 wyroku”, a punkt 3 zaskarżonego wyroku dotyczy zasądzenia od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 1920 złotych, a nie ponoszenia wydatków związanych z występowaniem w sprawie obrońcy z urzędu.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd II instancji utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Sąd II instancji zasądził od oskarżonej W. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. R. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym zgodnie ze stawkami wynikającymi z §11 ust 2 pkt 4 i ust 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r., poz.1800 z późniejszymi zmianami).

Sąd II instancji zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. P. kwotę 609,12 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej W. G. w postępowaniu odwoławczym. Wynagrodzenie obrońcy zostało zasądzone zgodnie ze stawkami wynikającymi z § 17 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016 r., poz.1715) oraz przy uwzględnieniu złożonego na rozprawie w dniu 21 lipca 2017 roku przez obrońcę spisu kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 8 w zw. z art. 12 i art. 7 ustawy z dnia 23.06. 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 z 10983 r., poz. 223 z późn. zm.) Sąd II instancji zasądził od oskarżonej W. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych z tytułu opłaty za drugą instancję oraz kwotę 629,12 złotych z tytułu zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.